

A Kúria a dr. Szováti Szabolcs ügyvéd által képviselt I. rendű, II. rendű, **III. rendű**, IV. rendű, V. rendű, VI. rendű, **VII. rendű**, VIII. rendű, **IX. rendű**, X. rendű, XI. rendű, XII. rendű, XIII. rendű, XIV. rendű, XV. rendű, XVI. rendű, XVII. rendű, XVIII. rendű, XIX. rendű, XX. rendű, XXI. rendű, XXII. rendű, XXIII. rendű, XXIV. rendű, XXV. rendű, XXVI. rendű, XXVII. rendű, **XXVIII. rendű**, XXIX. rendű, **XXX. rendű**, **XXXI. rendű**, XXXII. rendű, **XXXIII. rendű**, **XXIV. rendű**, **XXXV. rendű**, XXXVI. rendű felpereseknek a jogtanácsos (BM Országos Katasztrófavédelmi Főigazgatóság) által képviselt Hivatásos Tűzoltóság (mint ... Város Hivatásos Tűzoltóság jogutóda) alperes ellen - akinek a pernyertessége érdekében a vezető jogtanácsos főosztályvezető által képviselt Belügyminisztérium (mint az Önkormányzati Minisztérium jogutóda) a perbe beavatkozott - elmaradt ítélet és járulékaik megfizetése iránt a Pécsi Munkaügyi Bíróságon 2.M.1372/2008. szám alatt megindított és másodfokon a Baranya Megyei Bíróság 1.Mf.20.858/2010/6. számú részítéletével jogerősen elbírált perében az említett másodfokú határozat ellen a felperesek és az alperesi beavatkozó által előterjesztett felülvizsgálati kérelem és az alperes által előterjesztett csatlakozó felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

v é g z é s t :

A Kúria a Baranya Megyei Bíróság 1.Mf.20.858/2010/6. számú részítéletét hatályon kívül helyezi és a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasítja.

A felek és a beavatkozó felülvizsgálati eljárási költségét egyenként 10.000 (tízezer) forintban állapítja meg.

I n d o k o l á s :

A felperesek hivatásos tűzoltóként szolgálati viszonyban álltak az alperessel. Szolgálati panaszaik elutasítását követően előterjesztett módosított keresetük szerint 2004. május 1-től 2007.

december 31-ig terjedő időszakban teljesített túlszolgálatuk ellenértéke megfizetésére kérték az alperest kötelezni.

A Pécsi Munkaügyi Bíróság 2.M.1372/2008/22. számú részítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg túlszolgálat díjaként az I. rendű felperesnek 261.015 forintot, a III. rendű felperesnek 176.451 forintot, a VII. rendű felperesnek 212.642 forintot, a IX. rendű felperesnek 130.809 forintot, a XXVIII. rendű felperesnek 48.746 forintot, a XXX. rendű felperesnek 84.819 forintot, a XXXI. rendű felperesnek 78.584 forintot, a XXXIII. rendű felperesnek 74.902 forintot, a XXXIV. rendű felperesnek 196.570 forintot, a XXXV. rendű felperesnek 269.217 forintot.

A tényállás szerint a felperesek 24/48 órás váltásos szolgálati rendben, részben készenléti jellegű beosztásban teljesítettek szolgálatot a fegyveres szervek hivatásos állományú tagjainak szolgálati viszonyáról szóló 1996. évi XLIII. törvény (Hszt.) perbeli időben hatályos rendelkezései szerint 54, 52, illetve 50 órás heti munkaidőkeretben. Ezzel szemben a felperesek arra hivatkoztak, miszerint 2004. május 1-től kezdődően irányadónak kell tekinteni a munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló 93/204/EK tanácsi irányelvben, valamint annak helyébe 2004. augusztus 2-ától lépett 2003/88/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (továbbiakban: irányelv) 6. cikk b) pontjában előírt maximális heti munkaidő mértékét, melynek figyelembevételével az általuk teljesített túlszolgálat mértéke és annak ellenértéke meghatározását kérték.

A munkaügyi bíróság elfogadta a hivatkozott irányelvek közvetlen alkalmazhatóságát, és ítélete indokolásában megállapította, miszerint 2004. május 1-jét követően a részben készenléti jellegű beosztásban foglalkoztatott felperesek - hathavi szolgálatteljesítési időkeretben - heti 48 órát meghaladóan teljesített szolgálata túlszolgálatnak minősül.

A felek között vita tárgyát képezte a szolgálatteljesítési idő számítása körében az, hogy egy váltásos és egy vezénnyel érintett szolgálatot milyen mértékű óraszámmal lehet meghatározni, a rendes szabadságot, valamint az egészségügyi szabadságot miként kell figyelembe venni, illetve az egy napra eső távolléti díjat milyen osztószámmal kell megállapítani.

A munkaügyi bíróság szolgálati naponként 2006. május 1-től 2006. június 30-ig 24 óra, 2006. július 1-től 2007. december 31-ig 24 óra 30 perc szolgálatteljesítési idővel számolt, a vezénnyel napjára számított időt 8 órában, a rendes szabadsággal érintett szolgálati napot 24 órában, az egészségügyi szabadság munkanapi 9,6 órával számított időtartamát a referencia időszakból kivonva a szolgálatteljesítési időkeretet korrigálta.

Ítélete indokolásában foglaltak szerint a váltásos munkarendben teljesített egy szolgálat időtartamát csupán az 1/2006.(VI.26.)Ötm. rendelet 2. számú melléklete alapján, ennek hatályba lépését követő időszakban lehetett 24,5 óra szolgálatteljesítési idő figyelembevételével meghatározni. A havi törvényes munkanapok számát figyelembe véve jutott arra a következtetésre, mely szerint az egészségügyi szabadság tartamát 9,6 óra/munkanap alapulvételével kell meghatározni.

Levont jogkövettetése szerint a heti 48 órás szolgálatteljesítést figyelembe véve a felperesek havi illetménye 208 óra munkavégzésnek felel meg. A túlszolgálat jöllehet nem a Hszt. 87. §-ába foglaltak szerint került elrendelésre, jogszabályi rendelkezés hiányában azonban a munkaügyi bíróság a Hszt. 87. § (5) bekezdésében foglalt távolléti díj alkalmazására vonatkozó szabályt tekintette irányadónak, és nem a felperesek által hivatkozott, a belügyminiszter irányítása alatt álló fegyveres szervek hivatásos állományú tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 20/1997.(III.19.) BM rendelet (R.) 8. § (2) bekezdését.

A munkaügyi bíróság ítélete ellen mindkét fél és az alperesi beavatkozó is fellebbezett.

A Baranya Megyei Bíróság 1.Mf.20.858/2010/6. számú részítéletével a munkaügyi bíróság általa kijavított részítéletét részben megváltoztatta, és az alperes marasztalását a III. rendű felperes tekintetében 182.125 forintra, a VII. rendű felperes vonatkozásában 214.904 forintra, a III. rendű felperes esetében 88.574 forintra és a XXXIV. rendű felperes tekintetében 212.659 forintra felemelte. A kamatfizetés kezdő időpontját az I., III., VII., IX., XXVIII., XXX., XXXI., XXXIII., XXXIV. és XXXV. rendű felperesek vonatkozásában az elsőfokú részítéletben írt tárgyévек szerint március 1-jében, illetve szeptember 1-jében állapította meg. Az ezen felüli részében a részítéletet helybenhagyta.

A másodfokú bíróság elfogadta az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, amely szerint az egészségügyi szabadság idejét a hét napos időszakban teljesítendő 48 óra alapján számított 9,6 órának megfelelően kell figyelembe venni „naponta”, és egyetértett azzal is, hogy a belügyminiszter irányítása alá tartozó szervek, valamint az önkormányzati tűzoltóság szolgálati viszonyban álló tagjai szolgálati viszonyának egyes kérdéseiről és a személyügyi igazgatás rendjéről szóló 9/1997.(II.12.) BM rendelet (R.2.) 48. § (4) bekezdéséből, valamint a 4. számú mellékletéből együttesen az következik, hogy a fizetett szabadság napját a szolgálati napok alapján 24 órával kell számítani.

Nem találta bizonyítotttnak, miszerint a felperesek által teljesített szolgálatot 24 óra 20 perc idővel kellene elszámolni 2004. május 1-jétől 2006. június 30-ig terjedő időre, mert a fellebbezéshez csatolt okirat az oktatásban töltött idő beosztására vonatkozik, ami nem lehet irányadó a szolgálatteljesítés rendjére.

A másodfokú bíróság szerint a munkaügyi bíróság helyesen vette figyelembe a 208 órás osztószámot az egy óra túlszolgálatért járó távolléti díj meghatározásakor.

Nem fogadta el a munkaügyi bíróság jogi álláspontját a vezényléssel töltött napi munkaidő számítását érintően. Ítélete indokolásában foglaltak szerint ilyenkor ugyan a felperesek munkaideje a hivatali munkarendhez igazodott, a nem váltásos munkarendben töltött időt azonban nem lehet másként figyelembe venni, mint „saját törvényes munkaidejük szerinti” napi 9,6 órában.

Tévesnek találta az elsőfokú ítéletnek a kamatszámítás kezdő időpontjára vonatkozó rendelkezését is, mert a Hszt. 88. § (5) bekezdéséből következően a hat havi munkaidőkeretben teljesített szolgálatban keletkezett túlmunka díjazásának esedékessége minden év február és augusztus, tehát a késedelem csak e hónapokat követően március 1-jével, illetve szeptember 1-jével állhatott be.

A felperesek felülvizsgálati kérelmükben a jogerős részítélet hatályon kívül helyezését és keresetük szerinti döntés hozatalát kérték, míg az alperesi beavatkozó felülvizsgálati kérelmében és az alperes csatlakozó felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, a munkaügyi bíróság ítéletének megváltoztatását és a felperesek keresetének elutasítását kérte.

A felperesek szerint az eljáró bíróságok helyesen alkalmazták az 1/2006.(VI.26.) ÖTM rendelet vonatkozó rendelkezéseit, amelyek alapján szolgálatonként 24,5 óra figyelembevétele jogszerű. Ez a körülmény azonban nem jelenti azt, hogy a jogszabály hatályba lépése előtt ne lett volna előírt vagy elvárt felkészülési, illetve váltási idő, hiszen ez a 24/48-as váltásos munkarend esetén nélkülözhetetlen. A felperesek tekintetében a hivatkozott jogszabályi rendelkezést megelőzően, parancsnoki intézkedés alapján, szolgálatteljesítésenként 20 perc szolgálatváltási idő került előírásra, melynek igazolására csatolták az alperesi tűzoltóság parancsnokának 2004. január 31-én kelt ... számú intézkedését, melynek tartalmát a másodfokú bíróság tévesen csupán az oktatáson töltött idő beosztására vonatkoztatta.

A felperesek sérelmezték az egy órára eső távolléti díj meghatározásánál a 208-as osztószám alapulvételét. Arra hivatkoztak, hogy az R. 8. §-ában foglaltak szerint a távolléti díj kiszámításához irányadó osztószám 174, melytől eltérő jogszabályi

rendelkezés nincs. Érvelésük szerint a maximális heti szolgálatteljesítési idejük 2004. évtől kezdődően folyamatosan csökkent, alperes azonban a távolléti díjat mindvégig az R. szerinti számítással érvényesítette.

A felperesek továbbá a kamatfizetés kezdő időpontjának meghatározását panaszolták. A Hszt. 105. § (1) bekezdése értelmében ugyanis az illetményt a tárgyhónapot követő hónap 5. napjáig kell fizetni, mely rendelkezést a Hszt. 88. § (5) bekezdésében foglalt rendelkezéssel együttesen értelmezve az esedékességet csak a tárgyhónapot követő hónap 5. napjáig tolja ki.

Az alperesi beavatkozó és az alperes felülvizsgálati érvelése szerint a szabadságot és a betegszabadságot az irányelv 16. cikk b) pont második mondatába foglalt rendelkezés alapján nem lehet figyelembe venni, azaz azok figyelembevétele nulla számadattal történhet. Ezért azt sérelmezték, hogy a jogerős ítélet szolgálatteljesítési időként számolta el a szabadság 24 óra és az egészségügyi szabadság 9,6 óra/munkanap idejét a felperesek által teljesített szolgálati idő meghatározásakor.

Az alperesi beavatkozó és az alperes szerint tévedett a másodfokú bíróság, amikor a munkaügyi bíróság ítéletét megváltoztatva a vezénnyelssel érintett időszakok tekintetében naponként a hivatali munkaidőtől eltérően 9,6 órával számolt, amely sérti a Hszt. 84. § (1) bekezdését.

Az alperesi beavatkozó és az alperes továbbá vitatta a perköltségre vonatkozó rendelkezést.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmeket a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Részben alapos a felperesek és az alperesi beavatkozó felülvizsgálati kérelme, valamint az alperes csatlakozó felülvizsgálati kérelme.

I.

Helytálló és jogszerű az eljáró bíróságok jogi álláspontja, mely szerint a szabadság és az egészségügyi szabadság időtartamával korrigálni szükséges az adott félévre irányadó munkaidőkeret óraszámát.

A 93/104/EK irányelvből és az annak helyébe 2004. augusztus 2-án hatályba lépett 2003/88/EK irányelvből a referencia-időszak perbeli esetben irányadó hat hónapos időtartamát tekintve a munkaidőkeret pontos óraszámára nem vonható le következtetés. Az irányelvek munkaidő és pihenőidő fogalom meghatározásából sem következik a

beavatkozói álláspont, csupán az, hogy az adott félév munkaidőkeretének óraszámát a hét napos időtartamokban irányadó teljes munkaidő (48 óra) alapulvételével kell meghatározni, melyet azonban különböző munkából távol töltött idők terhelhetnek.

Ilyen idő - többek között - a perbeli esetben vitatott évi rendes szabadságon, valamint egészségügyi szabadságon töltött idő is, amely idők óraszámát a túlmunkavégzés (túlszolgálat) számításának kialakult következetes bírói gyakorlata szerint vagy hozzá kell adni a ténylegesen ledolgozott órák számához, vagy az irányadó munkaidőkeretet korrigálva levonásba kell helyezni. Mindkét módszer azonos eredményre vezet, és lehetővé teszi a túlszolgálat óraszámának megállapítását olyan esetben is, amikor a felpereseknek ugyan nem volt szolgálatteljesítési kötelezettsége, de az annak megfelelő illetményt megkapták, illetve egészségügyi szabadságon voltak.

Ezen értelmezés az alperes és a beavatkozó érvelésével szemben nem azt jelenti, hogy a szabadság és az egészségügyi szabadság szolgálatteljesítési időnek minősül. Annak figyelmen kívül hagyása azonban az eljáró bíróságok helytálló megállapítása szerint azt eredményezné, hogy a felpereseknek a keresőképtelenségük miatt mulasztott szolgálatát, illetve a szabadságuk időtartamát is le kellene dolgozniuk.

Az irányelv 16. cikk b) pontjának azon rendelkezéséből, miszerint az éves szabadság és a betegszabadság időtartamát nem lehet figyelembe venni az átlagszámításnál, vagy azt annak szempontjából semlegesnek kell tekinteni, nem azt jelenti, hogy ezeket az alperes és a beavatkozó által pihenőidőhöz számított időtartamot - „0 órával” kell figyelembe venni a munkaidőkeret vonatkozásában.

Az irányelv hivatkozott cikke konkrét számítási módot ugyan nem határoz meg arra nézve, hogy a szabadság és a betegszabadság miként mellőzhető, illetve milyen módon tekinthető semlegesnek. Helyes értelmezés szerint azonban a tényleges munkaidő (szolgálatteljesítési idő) tartamát nem befolyásolhatja. A munkaidőkeret arányos csökkentése pedig épp azt alkalmas biztosítani, hogy e távollétek a munkaidőkeret szempontjából semlegesnek legyenek tekinthetők. Ez az értelmezés megfelel az irányelvben a munkaidő megszervezése tekintetében célként kitűzött minimális biztonsági és egészségvédelmi követelményeknek [1. cikk (1) bekezdés], valamint biztosítja azt az elszámolást is, hogy a tűzoltó valóban a ténylegesen teljesített szolgálata után járó díjazást kapja meg.

Az előbbiekből következően a ténylegesen teljesített túlszolgálat órászáma meghatározása érdekében a referencia-időszaknak tekintett hat hónapra eső szolgálati idő csökkentése a fizetett, illetve

egészségügyi szabadságon töltött idővel nem jogszabálysértő.

II.

1. Az országban folyó hasonló tárgyú perek többségében az alperes munkáltatók nem vitatták a szolgálatváltás tényét és annak a szolgálatonkénti 24 órát meghaladó tényleges időtartamát. Vita tárgyát általában annak kompenzálásaként a munkáltatók által biztosított szabadidő miként és milyen óraszámmal való elszámolhatósága, illetve beszámítása képezte. A váltási idő, mint szolgálatteljesítési idő ténylegességét nemcsak a perben hivatkozott OTM rendelet, hanem a 2010. január 1-től hatályos jogi szabályozás is elismerte. Mindezekre figyelemmel az alperesnek áll érdekében annak bizonyítása, hogy ... Város Hivatásos Önkormányzati Tűzoltóságánál 2004. május 1-től 2006. június 30-ig terjedő időben olyan speciális helyzet állt fenn, hogy a váltás ténylegesen időt nem vett igénybe, a vitatott időszak tekintetében a felperesek által állított 24 órás szolgálatonként 20 perc szolgálatteljesítési idő más önkormányzati tűzoltóságokkal ellentétben miért nem merült fel. Ennek aggálytalan bizonyítása hiányában 2004. május 1-től 2006. június 30-ig terjedő időszak tekintetében a váltásos szolgálatteljesítési időt szolgálatonként 24 óra 20 perccel kell elszámolni.

2. Az egészségügyi szabadság időtartamát az eljáró bíróságok egyezően 9,6 órával vették számításba, míg a rendes szabadság időtartamát a munkaügyi bíróság és a másodfokú bíróság is 24 órával számolta.

Az egészségügyi szabadság esetén a munkanapokkal történt számítás helytelen eredményre vezet. Ez esetben ugyanis minden egyes naptári napot figyelembe kell venni, így az 1248 órát a félévre elosztva (átlagban) 6,86 óra jön ki.

A Kúria a rendes szabadság számítása tekintetében egyetértett az eljáró bíróságok jogi álláspontjával, mert az R.2. 48. § (4) bekezdéséből, valamint a 4. számú mellékletéből együttesen az következik, miszerint a fizetett szabadság napját szolgálati naponként 24 órával kell számítani. Az előbbiekben kifejtett megoldás felel meg egyébként a 2010. január 1-től hatályos jogi szabályozásnak is.

3. Helytálló az alperesi beavatkozó és az alperes felülvizsgálati érvelése a tekintetben, hogy a vezénylés elrendelése esetén annak időtartama alatt a felperesek hivatali munkarendben, heti 48 órában teljesítettek szolgálatot. Ebből következően a vezénylésen töltött napokra 8 óra szolgálati időt kell elszámolni, melyet a munkaügyi bíróság helyesen állapított meg.

III.

A perbeli időszakban az alperes a Hszt. akkor irányadó rendelkezései alapján állapította meg a felperesek munkaidőkeretét, amely azonban az irányelvekkel ellentétes volt. Nem képezhet ezért hivatkozási alapot, miszerint túlszolgálatot a Hszt. 88. § (1) bekezdése szerint a perbeli esetben az állományilletékes parancsnok nem rendelt el, minthogy a felperes által az irányelvek szerinti maximális szolgálati időt (hathavi szolgálatteljesítési időkeretben hét naponként 48 órát) meghaladó szolgálatteljesítés túlszolgálatnak minősül. Következésképpen annak távolléti díjjal való elszámolása felel meg a vonatkozó jogszabályoknak.

A távolléti díj rendeltetése, hogy a tényleges munkavégzés esetén járó díjazást pótolja, így annak számítása sem lehet aránytalanul több, mintha a távol lévő dolgozna. A távolléti díjjal elszámolt túlszolgálat egy órájára lényegében ugyanazon összeg járhat, mint a szolgálatteljesítés egy órájára.

Ezen munkaügyi elv alapulvételével kellett az eljáró bíróságoknak állást foglalniuk abban a kérdésben, hogy a perbeli, alperes helyes érvelése szerint speciális, részben készenléti jellegű beosztásban és sajátos váltásos szolgálati rendszerben (24/48) való szolgálatteljesítés esetében alkalmazható-e az R. 8.§ (2) bekezdése szerinti azon rendelkezés, mely szerint az elrendelt túlszolgálatra eső időarányos távolléti díjat 174 órás havi osztószámmal kiszámított egy órára eső távolléti díj alapulvételével kell megállapítani.

A Kúria a távolléti díj előbbiek szerint kifejtett rendeltetését szem előtt tartva az eljáró bíróságok jogértelmezésével egyetértett.

A Hszt. 84. § (1) bekezdése a szolgálatteljesítési időt heti 40 órában határozza meg. Ezzel szemben a perbeli időszakban (2004. május 1-től 2007. december 31-ig) az irányelv 6. cikk b) pontja alkalmazásával hétnapos időtartamokban 48 óra szolgálatteljesítési idő minősült a felperesek azon rendes szolgálatteljesítési idejének, amelyért havonta a Hszt. 99. §-a szerinti illetményre jogosulttá váltak.

A Hszt. 112. §-a értelmében távolléti díj fejében a hivatásos állomány tagja részére az alapilletmény, az illetménykiegészítés, valamint a rendszeres illetménypótlékok együttes összegének a távollét idejére számított időarányos átlaga jár.

Az előbbiekből következően az eljáró bíróságok helytálló álláspontja szerint a túlszolgálatra eső időarányos távolléti díjat

helyesen 208 órás havi osztószámmal kiszámított egy órára eső távolléti díj alapulvételével kell meghatározni. Hétnapos időtartamokban 48 órás szolgálati rendszer figyelembevételével ugyanis 26 hétre (azaz hat hónapos referencia-időszakra) eső szolgálatteljesítési idő (1248 óra) egy hónapra arányosan teljesített száma 208 órának felel meg.

Az előbbi jogértelmezést nem cáfolja az a körülmény, hogy a perbeli időszakban, amikor a Hszt. akkor hatályos 84. § (2) bekezdése az irányelvben foglaltakkal szemben 54,52 illetve 50 óra heti rendes szolgálatteljesítési időt írt elő, az alperes az általa a Hszt. 88. §-a szerint elrendelt túlszolgálatot 174 órás havi osztószámmal kiszámított egy órára eső távolléti díj alapulvételével állapította meg.

IV.

A Hszt. 88. § (5) bekezdése értelmében a túlszolgálatért annak idejére távolléti díj jár, amelyet legkésőbb a tárgyhónapot követő második hónapban kell kifizetni.

E szabály azonban az illetménykifizetés általános rendjét szabályozó Hszt. 105. § (1) bekezdését nem érinti, csupán az esedékesség hónapja tekintetében.

A megismételt eljárás során az előbbieken kifejtettek szerint - a felekre háruló bizonyítási kötelezettség függvényében - szolgálati naponként a szolgálatteljesítési időt 2004. május 1-től 2006. június 30-ig 24 óra 20 perccel kell elszámolni, a vezénylésben töltött időt naponként 8 órával. A rendes szabadság, valamint az egészségügyi szabadság időtartamával csökkentve kell meghatározni a felperesekre irányadó hat havi munkaidőkeret óraszámát akként, hogy a szabadságon töltött napokat 24 órával, az egészségügyi szabadságon töltött napokat 6,86 órával kell figyelembe venni. Az ekként meghatározott többletszolgálat egy órájára eső távolléti díjat 208 óra/hó óraszámmal kell elszámolni, melyből levonásba kell helyezni az alperes által a felperesek által teljesített túlszolgálat ellenértékeként túlszolgálati díj címén a tárgydőszakra kifizetett összeget. Hat havi munkaidőkeretben teljesített szolgálatban a túlszolgálat díjazásának esedékessége minden év február, illetve augusztus 5. napja, ezért a kifizetés késedelme az ezt követő naptól állapítható meg.

Mindezekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, és a másodfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította.

A felek felülvizsgálati eljárási költségét a Pp. 275. § (5) bekezdése értelmében csupán megállapította, annak viseléséről az új

határozatot hozó bíróság dönt.

Budapest, 2012. május 2.

*Dr. Tálné dr. Molnár Erika s.k. a tanács elnöke, Dr. Stark Marianna
s.k. előadó bíró, Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. bíró*

A kiadmány hiteléül:

bírósági tisztviselő